

La bruixa no va tenir cap més remei que conformar-se. Si havia tingut la pega de perdre una secretària molt llesta, també havia tingut la sort de trobar un detectiu tan eixerit com jo que la substituís. I em va contractar. Mentre em quedessin unes quantes hores lliures per atendre algun client, el tracte m'anava bé perquè llavors ja havia començat a notar els efectes de la crisi.

I ja que des del primer moment no va tenir cap més remei que confiar en mi, em va fer cinc cèntims de la seva història. Havia tingut una fruiteria que va tancar quan se li van instal·lar al costat uns pakistanesos d'aquells que tenen la botiga oberta des de la matinada fins a la mitjanit, i que no tanquen ni tan sols per dinar, ja que mengen a peu dret... Havia hagut de liquidar, també, una parada de gènere de punt a l'entrada d'un mercat perquè els jerseis que venia duraven anys i panys, i els seus clients, joves la majoria, només en volien d'aquells que s'estripen a la primera rentada i així se'n poden comprar un altre per adaptar-se a la moda, que canvia molt de pressa... Abans ja havia tingut un cinema de barri, però el va traspasar a uns que el van convertir en un garatge quan la competència de la televisió va

portar tants espectadors a quedar-se a casa... Fins que no se li va acudir altra cosa que establir-se com a bruixa arran de l'èxit de les novel·les i pel·lícules d'un noiet de qui s'assegura que és bruixot perquè els seus pares ja ho eren, que assisteix a una escola de bruixots i que compra una vareta màgica que li treu les castanyes del foc quan es troba en situacions tan compromeses que per les bones no hi hauria manera de resoldre.

46

La dona viu en un pis esplèndid d'una casa gran i còmoda d'un carrer ample i assolellat, els darreres del qual coincidien amb els d'un pis petit i tronat d'un casalot molt vell d'un carreró sense sortida, estret, humit i sòrdid. Quan va saber que s'havia buidat el pis d'aquell passatge que coincidia amb el seu, va córrer a llogar-lo i, sense demanar permís a l'ajuntament, va fer que uns paletes comunicessin els dos pisos amb una porteta que va dissimular amb un armari sense fons on aparentment guardava tot de peces de roba vella, darrere la qual hi havia l'accés que deixava passar d'una casa a l'altra. Així entrava i sortia de la casa on havia viscut sempre per la porta del carrer principal i ningú no sospitava que, quan volia, es ficava a l'armari, apartava la roba, s'intro-

duïa a l'altre pis, entrava a la cabina on hi havia el meu lloc de treball, es disfressava de bruixa i atenia els clients que només sabien l'adreça del carreró.

El meu lloc de treball era com la cabina on treballen els tècnics d'una emissora de ràdio. No hi faltava detall, ni aparell, ni accessori que no pogués ser d'utilitat per a la meva feina al servei del que necessitava la mestressa. Una cabina insonoritzada i separada del seu consultori per un vidre gruixut a través del qual jo podia veure tot el que passava a la consulta sense que el client ni tan sols ho sospités, de la mateixa manera que jo podia escoltar tot el que deien allà dins. També em podia comunicar amb la bruixa a través d'un micròfon que tenia davant meu i que feia que ella m'escoltés gràcies a un minúscul receptor connectat a l'orella... Des del meu lloc, disposava d'un aparell que emetia sorolls tenebrosos que havien de produir esgarrifances als que sentien el grinyol de cadenes arrossegant-se per terra, gemecs d'ultratomba, udols esgarrifosos, algun crit que encongia l'ànim per força i música de difunts... I un joc d'interruptors que apagaven i encenien els llumets de colors que en qualsevol moment podien fer

pampallugues per acabar d'impressionar els clients. I, també, i això era prou important, podia projectar ombres inquietants i sinistres a les parets, així com fer que la bola de vidre que la mestressa tenia sobre la seva taula canviés de color segons les circumstàncies de cada cas... Una maquinària per guanyar diners a costa d'uns clients als quals, al principi, la bruixa impressionava i prenia el pèl, però sense perjudicar-los ni fer-los mal.

Les dotze

A qui també van prendre el pèl va ser a mi, ja fa un temps, per aquests mateixos topants, ara que ja falta menys per arribar a Morvià, que és el meu punt de destí. Devia ser fa cosa d'un any, per aquests mateixos dies, en plena tardor, quan vaig visitar el senyor Mira Prim. M'hi han fet pensar aquests venedors de bolets que hi ha arran de carretera. No m'enredaran pas, avui, amb la mala experiència de l'any passat! Jo sí que, carregat de bona fe, em vaig aturar i em vaig desdinerar comprant-ne mig quilo a

un preu que després vaig saber que era més alt del que m'haurien costat al mercat. En ser a casa, estaven més corcats que aquells formatges que es venen amb cucs i tot. Només en vaig salvar tres o quatre i, ja que sóc un ignorant total en qüestions de bolets, no devien ser rovellons perquè em van fer un mal de ventre que per poc no hi deixo la pell.

És, certament, l'època dels bolets. Mira si n'hi ha, de cotxes aturats en qualsevol racó on hi ha una petita clariana a tocar de la carretera. I els que hi deu haver, bosc endins, pels caminois que porten a les fonts! Té, ara que m'acosto a la desviació que porta a la font del Portaló veig tot de gent que parla i gesticula més del compte. Què passa? Tafaner com és obligatori que siguem els bons detectius, redueixo la marxa i m'hi acosto.

Gent d'aspecte ben diferent discuteix amb vehemència. Hi ha pagesos, ciutadans vestits de caçador de bolets i veïns de la comarca. Paro l'orella i escolto. Increïble! Tots afirmen a crits que hi ha un llop per la zona. Que s'han tornat bojós? Un llop al Vallès? Però què diu, aquesta gent?

—Sí —diu un que afirma que ho sap de bona tinta—, o s'ha escapat d'un circ que

actua a les rodalies, o ha fugit del zoo, o ha travessat la frontera, o...

Un altre que es porta la broma de casa pregunta si els llops tenen passaport o si aquest l'ha travessat d'estranguis, la frontera, però no continua perquè els altres el fulminen amb males mirades.

Quan entro a la conversa i els dic que sóc, ni més ni menys, que en Felip Marlot, detectiu privat, es fa una mica de silenci. Pregunto quin circ és el que actua a la comarca i quan em diuen que és el Circ Cric, faig un mig somriure i intervinc en la conversa amb coneixement de causa:

—Ja us ho podeu treure del cap! Aquest llop no es pot haver escapat del circ!

—I per què no pot ser, si es pot saber?
—fa el pagès que porta la veu cantant.

Me'l miro, i m'estic de contestar-li. Trec el mòbil, busco a la guia i quan apareix el nom d'en Tortell Poltrona pitjo la tecla per si hi ha sort. Uns quants segons després el tinc a l'altre costat de l'aparell. Ens saludem, li pregunto per la família, la feina i... I quan veig que la gent que m'envolta comença a impacientar-se, li explico que la gent té por que un llop del seu circ s'hagi escapat i es dediqui a perseguir els confiats bo-

letaires que hi ha escampats per aquests boscos.

No em deixa acabar i em diu si m'adono del que li he preguntat, que què m'he cregut, que es pensava que érem amics i que el coneixia bé, però que creure que en el seu circ hi pot haver un llop i, encara més, que el deixi escapar pel bosc, és posar en dubte la seva filosofia de fer un circ sense animals, i que jo ja hauria de saber que ell sempre ha proclamat que no hi ha dret a esclavitzar-los, a fer-los passar gana perquè aprenguin a enfilar-se dalt un tamboret, fer saltirons a cops de tralla, o...

I jo, que sabia que em cauria aquest xàfec a sobre, no paro de dir:

—Tens tota la raó! És veritat! No t'ho preguntaré mai més!

Quan ja he penjat, el públic que em rodeja vol saber per què he fet aquella cara a mesura que el meu amic Tortell m'omplia de retrets. Tot seguit m'explico:

—Al Circ Cric mai no hi ha hagut besties com ara lleons, tigres o elefants... Ni petites com gossos, gats i ratolins... Ni mitjanes com un llop. —Faig memòria, i ric pensant en un número molt divertit—. A tot estirar, alguna puça, i encara inventada.